

A Fina A.

Camina sola i perduda pel poble. Desconeix parets, carrers, aparadors i voreres. Camina sola mentres la veig des del meu cor estant, palplantada i amb els ulls absents, aqueixa cova de vés a saber quins tresors no mai perduts.

I jo els sé. Anys arrere em plorava asseguda als banc del parc quan jo passava i intentava sostenir-li aquell oceà de poderosa tristesa.

Va pel carrers i desconeix el temps, sempre elegant i polida, cabells al vent i amb aqueixa mirada de flors d'hivern.

Què fas, li dic. I simplement somriu despreocupada de qui siga jo, d'aquesta identitat massa humana. I al somriure seu, el meu cor s'agafa i com un ésser feliç anem camí de la casa on ha oblidat tots els somnis, però que encara l'acull.

Amb ella i per les mans enllaçades s'obri la inexplicable experiència de la confiança absoluta i total.

Al seu costat, cada pas increpa el silenci; i és en aquest recer on oblide noms, sintagmes i totes les oracions...

Com he pogut estar mereixedor de tan gran amor?